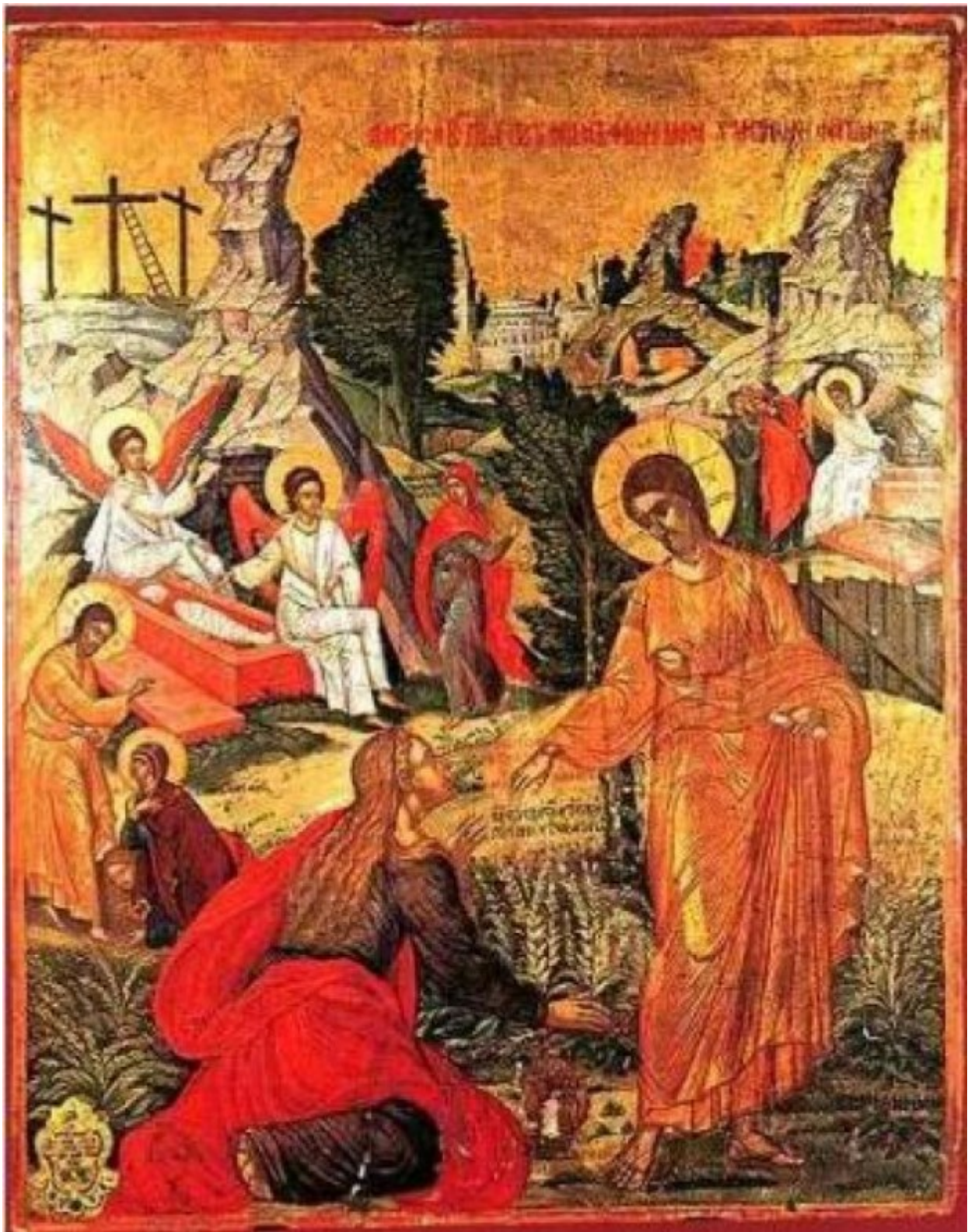

18 Απριλίου 2015

Δωρεά ζωής: «Συ τετήρηκας τον καλόν οίνον έως άρτι»

/ [Γενικά](#)

Φωτο:amen.gr

Την ισοτιμία των δύο φύλων επαναφέρει με τη γέννησή του ο Χριστός. Όπως στην αρχή της ανθρώπινης ιστορίας, από ένα άνδρα, τον Αδάμ, γεννήθηκε, χωρίς μεσολάβηση γυ-ναίκας, μια γυναίκα, η Εύα, έτσι τώρα, στην επανόρθωση της

ιστορίας, από μια γυναίκα, την Παναγία, γεννιέται, χωρίς μεσολάβηση άνδρα, ένας άνδρας, ο Χριστός. Ο Χριστός ευαγγελίζεται την αρμονική σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, και κατ' επέκταση με τον εαυτό του, το συνάνθρωπό του και τη φύση. Η αγάπη επανατοποθετείται ως ο μυστικός άξονας της ζωής.

Τούτο φαίνεται ήδη με το πρώτο θαύμα του Χριστού στο γάμο της Κανά (βλ. Ιω. 2:1-11). Το θαύμα αυτό συνοψίζει θαυμάσια τη μέχρι τότε πορεία των σχέσεων άνδρα και γυναίκας. Κάθε ζευγάρι —όπως ο Αδάμ και η Εύα— ξεκινά τη ζωή με όνειρα αιώνιας ευτυχίας, με όραμα αρμονικής συνύπαρξης. Και όμως. Ο ελλοχεύων εγωκεντρισμός, η αδυναμία πλήρους αποδοχής του άλλου, προκαλούν την έκπτωση της αγάπης, διασπούν την ανδρόγυνη ενότητα, επιφέρουν τη ρήξη και τη σύγκρουση. Και έτσι, εκλείπει αυτό που δίνει χαρά, που προκαλεί την ευφροσύνη της ζωής. Τραγική κατάληξη η θλιβερή διαπίστωση: «Οίνον ουκ έχουσι» (Ιω. 2:3).

Οι άνθρωποι νομίζουν ότι θα καλύψουν την απουσία της αγάπης με την καταφυγή στο νόμο. Σύμβολο του νόμου στον ύστερο Ιουδαϊσμό ήταν το νερό, με το οποίο ήσαν γεμάτες οι στάμνες. Και βέβαια όχι τυχαία οι στάμνες ήσαν έξι, ένα πριν το επτά, σύμβολο της τελειότητας. Ο νόμος είναι μεν ένα θετικό βήμα σε σχέση με την πλήρη ασυδοσία του ισχυρού, αλλ' υπολείπεται του τελείου. Το μέγιστο που ο νόμος μπορεί να προσφέρει είναι η εξισορρόπηση υποχρεώσεων και δικαιωμάτων. Στην καλύτερη περίπτωση ο γάμος είναι συνεταιρισμός αμοιβαίων συμφερόντων, στη χειρότερη, νόμιμη και μόνιμη πορνεία.

Ο Χριστός όμως δεν φέρνει ένα ακόμη νόμο αλλά τη χάρη, τη συνεχώς δωρούμενη αγάπη του Θεού. Την αδυναμία των ανθρώπων να αγαπήσουν στο μέγιστο δυνατό βαθμό αναπληρώνει, χαρίζει (χάρη) η αγάπη του Θεού. Η αγάπη είναι δώρο του Θεού, που προσφέρεται σε όσους το ζητούν. Η ανδρόγυνη σχέση δεν στηρίζεται στο δίκαιο διακανονισμό υποχρεώσεων και δικαιωμάτων αλλά στην αυτοέξοδο και την αυτοπροσφορά των αγαπώντων προσώπων. Οι σύζυγοι κατανοούν ότι «όσο περισσότερο δίνεται κανείς, τόσο περισσότερο αποκτά και όσο περισσότερο ανήκει στον άλλο, τόσο περισσότερο βρίσκει τον ίδιο τον εαυτό του». Δύο ψυχές σε ένα σώμα και δύο σώματα σε μια ψυχή· να τί είναι ο έρωτας για την Εκκλησία. Σ' αυτό «το δύσκολο διάλογο της πραγματικής αγάπης —δύσκολο γιατί χρειάζεται μια ολόκληρη ζωή πιστότητας για να τελειωθεί και να βαθύνει— σ' αυτό το διάλογο στον οποίο “η ψυχή περιβάλλει το σώμα”, δύο πρόσωπα φθάνουν σταδιακά να γνωρίσουν το ένα το άλλο. Η ύπαρξή τους δεν περιλαμβάνει πλέον κυριαρχία ή περιφρόνηση αλλά είναι μια κοινωνία στην οποία είναι ταυτόχρονα δύο και ένας, ως αποτέλεσμα αμοιβαίου σεβασμού, εορτασμού και τρυφερότητας».

Μέσα στην Εκκλησία και διά της Εκκλησίας οι σύζυγοι μαθαίνουν να μειώνουν το

εγώ τους για να αυξηθεί το εμείς. Ασκούνται να κατανοούν και να συμπαρίστανται στον άλλο κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες. Ο έρωσ σταυρώνεται για να αναστηθεί σε αγάπη. Γιατί «είναι η αγάπη που σώζει την ομορφιά του έρωτα, που οδηγεί ολόκληρο το ανθρώπινο πάθος του έρωτα στο θεϊκό βασίλειο. Η αγάπη είναι παράδοση, η αγάπη είναι θυσία. Η αγάπη είναι θεία ένωση». Όπως, με τη χάρη του Θεού και τη θέληση του ανθρώπου, το νερό μεταμορφώνεται σε κρασί, έτσι το εγωτικό πάθος μεταμορφώνεται σε χαρισματική αγάπη, η ένδειξη του ατόμου σε πληρότητα του προσώπου. Η αγάπη —σαν το παλιό κρασί— με την πάροδο του χρόνου ωριμάζει και διαρκεί, γίνεται απροϋπόθετη, εκφέρεται χωρίς όρους και όρια, γίνεται δώρο. Εδώ «γίνεται δυνατή η πιστότητα. Το μυστήριο, η είσοδος στο φως του Χριστού, με βοηθά να ανακαλύψω τον άλλο ως εικόνα του Θεού. Βαθαίνει και σταθεροποιεί μέσα μου τη μοναδική χάρη να γνωρίζω κάποιον άλλο, ψυχή τε και σώματι, ως αποκάλυψη. Έτσι ώστε όταν αλλάζει ο άλλος να διακρίνω μέσα του αυτό που δεν αλλάζει. Συλλαμβάνω την εικόνα του, την κλήση του, ωσάν ο Θεός να με έχει συνδέσει με την αγάπη που έχει γι' αυτόν προαιωνίως, με την κλήση που του έχει απευθύνει προαιωνίως. Ο άλλος υπάρχει για μένα όχι μόνο μέσα στο χρόνο του θανάτου και της διάσπασης αλλά και μέσα στον αναστημένο χρόνο της προσωπικής ωρίμανσης, της γέννησης για την αιωνιότητα». Σε ένα ζευγάρι «το δώρο που ο ένας κάνει στον άλλο είναι να αγαπιώνται μ' ένα τρόπο θεϊκό, και ο τρόπος αυτός αγάπης είναι άνευ όρων. Μια τέτοια αγάπη επενδύει ολόκληρη την ύπαρξη του ζευγαριού με τη λυτρωτική παρουσία του Χριστού, ο οποίος είναι η ένσαρκη αγάπη. Αυτή η χαριτωμένη παρουσία ολοκληρώνει και εμπλουτίζει την προσωπική αγάπη και τον έρωτα δύο συζύγων και τους ικανώνει να προσεγγίζουν όλο και πιο καινούργια και βαθιά επίπεδα κοινωνίας, φιλίας, ωριμότητας, ανοίγματος και αγιότητας». Οι δύο σύζυγοι «μοιράζονται και χαίρονται ο ένας τον άλλο στην κοινωνία του γάμου —τη συντροφιά, την εμπιστοσύνη, την αμοιβαία στήριξη και ολόκληρο το δεσμό της αγάπης». Κατά το πρότυπο του Χριστού, η αγάπη τους φτάνει μέχρι την αυτοθυσία, την εθελούσια αυτοπροσφορά που δέχεται να υποστεί τα πάντα χάριν του αγαπημένου (βλ. Ρωμ. 9:3).

Η μεταμόρφωση όμως αυτή των ανθρώπων μέσα στη φωτοχυσία της αγάπης έχει συνέπειες σε κάθε πτυχή της ζωής. Ο άνθρωπος που μπόρεσε να αγαπήσει αληθινά ένα πρόσωπο —το ή τη σύζυγό του— ανακαλύπτει ότι μπορεί να αγαπά τους πάντες. Μέσα στην Εκκλησία η οικογένεια υπερβαίνει κάθε θανατηφόρο ναρκισσισμό, αποφεύγει την αυτοειδωλολατρία. Γιατί η αγάπη «δεν μπορεί ποτέ να είναι αποκλειστική· από την ίδια τη φύση της είναι καθολική». Η ώριμη αγάπη εξέρχεται από τη δυαδικότητα του έρωτα, στην κορύφωσή της γίνεται καθολική, ξεχύνεται για να περιλάβει τους πάντες. Διαρκής, χωρίς προϋποθέσεις, προς όλους· ιδού τα γνωρίσματα της τελείωσης της αγάπης. Πρότυπό της η αγάπη του

Θεού για την ανθρωπότητα, η θυσία του Χριστού για την Εκκλησία. Μέσα στην εν ελευθερία και αγάπη κοινωνία της Εκκλησίας οι άνθρωποι υπερβαίνουν κάθε βιολογική και κοινωνική διάκριση, βιώνουν το «μυστήριο της αγάπης», γίνονται Σώμα Χριστού, μπορούν συναντώντας τον Θεό να λένε: «Μέλη εσμέν του σώματος Αυτού, εκ της σαρκός Αυτού και εκ των οστέων Αυτού» (Εφ. 5:30). Η ζωή των ανθρώπων και η ιστορία της ανθρωπότητας καλούνται να γίνουν μια διαρκής θεοφάνεια, γαμήλια συνάντηση Θεού και ανθρώπων μέσα στο θαύμα της αγάπης. Γι' αυτό και το θαύμα της Κανά αποτελεί «την αρχή των σημείων» του Ιησού (Ιω. 2:11), είναι η αφετηρία για την καθολική μεταμόρφωση σύμπαντος κόσμου.

(Σταύρος Σ. Φωτίου, Άνδρας και γυναίκα: Ο άνθρωπος, εκδ. Ακρίτας, σ.35-41)